

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S. A.**, dříve Ch. J., zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2004, čj. OAM-397/LE-PA02-L07-2003, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 392/2004, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2005, čj. 14 Az 392/2004 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Petra Prágla **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla jeho obava z válečného konfliktu v L. Žalobce však neuvedl

žádné skutečnosti svědčící o tom, že v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Ozbrojený konflikt v L. podle žalovaného postihoval obecně všechny obyvatele země bez rozdílu; žalobce se navíc podle svých slov osobně války nezúčastnil. Žalovaný nezjistil ani žádné jiné důvody pronásledování žalobce v zemi původu z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když uvedl, že L. se v současné době nenachází ve válečném stavu a na jejím území ani neprobíhá žádný konflikt, který by bylo možno považovat za překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2005, č.j. 14 Az 392/2004 - 34, byla odmítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že podáním ze dne 18. 3. 2005 požádal žalobce o změnu identifikačních údajů s tím, že jeho pravé jméno a příjmení je S. A., a pravá státní příslušnost N.; žalobce k tomu doložil čestné prohlášení o skutečném jménu, příjmení a datu narození i fotokopii dokladu o své totožnosti. Soud dospěl k závěru, že pokud žalobce použil osobní data, která mu nenáleží, jedná se o jinou fyzickou osobu, než je v rozhodnutí označena, a proto se žalobce nemůže dovolávat ochrany svých veřejných subjektivních práv, neboť o skutečných veřejných subjektivních právech žalobce, tj. S. A., státního příslušníka N., nebylo napadeným rozhodnutím žalovaného rozhodováno. Skutečnost, zda ten, kdo podává žalobu, je fyzickou nebo právnickou osobou, zkoumá soud kdykoliv z úřední povinnosti, neboť jde o jednu z podmínek řízení. Z toho podle soudu vyplývá, že žalobci nemohlo jím v žalobě tvrzené právo vůbec příslušet a že tedy žaloba byla podána zjevně neoprávněnou osobou. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem doplněné kasační stížnosti stěžovatel vyslovil přesvědčení o své aktivní legitimaci pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel uvedl, že během řízení o udělení azylu neuvedl svou pravou identitu z obavy o svou bezpečnost a uvedl ji teprve když se adaptoval a zjistil, že české úřady dbají na ochranu osobních údajů. Vzhledem k tomu, že byly stěžovateli na počátku řízení o udělení azylu sejmuty otisky prstů, může být i přes nepravost uvedeného jména dostatečně identifikován. Celé řízení tak bylo vedeno o jedné a též osobě jako biologickém organismu, byť nesprávně označeném. Podle stěžovatele není způsobilost k právům a povinnostem, resp. způsobilost k právním úkonům, vázána na jméno a další identifikační údaje fyzické osoby, nýbrž pouze na její narození, resp. zletilost. Změna ve jménu, datu narození a státní příslušnosti nemohla mít proto vliv na aktivní legitimaci žalobce ve smyslu § 65 s. ř. s., mj. také z toho důvodu, že soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu. V době rozhodování žalovaného vystupoval žalobce jako Ch. J., státní příslušnost L. r.; krajský soud měl změnu v označení žalobce vzít pouze na vědomí. Stěžovatel namítl, že pokud by byl právní názor soudu v odůvodnění kasační stížností napadeného usnesení správný, měl soud vyslovit nicotnost rozhodnutí žalovaného a nikoliv žalobu odmítnout. Vydal-li totiž žalovaný rozhodnutí o subjektu, jenž neexistuje, je jeho rozhodnutí nicotné. Stěžovatel označil postup krajského soudu za přepjatě formalistický, v demokratické společnosti nepřijatelný. Žalobci bylo postupem krajského soudu odepráno právo na spravedlivý proces, rozhodnutí vykazuje znaky protiústavnosti. Stěžovatel navrhl, aby usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2005, č. j. 14 Az 392/2004 - 34, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, ztotožnil se s právním názorem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jedná se tedy o stěžovatelem tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Krajský soud v Ústí nad Labem podle názoru Nejvyššího správního soudu nepochybil, když žalobu žalobce odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. s tím, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V dané věci začal stěžovatel až v řízení před krajským soudem tvrdit, že má jinou identitu než tu, kterou uváděl v řízení o udělení azylu a to z důvodu, že nebyl adaptován a neměl důvěru ve správní orgány pokud jde o ochranu osobních údajů. Je třeba zdůraznit, že správní orgány rozhodují v řízení o udělení azylu o fyzické osobě jako biologickém organismu identifikovaném znaky dokládajícími jeho totožnost, těmito znaky jsou zejména jméno a příjmení, datum narození, země původu a na základě těchto znaků je přezkoumáváno naplnění důvodů pro udělení azylu. Není pak možné podrobit soudnímu přezkumu rozhodnutí – byť se týkalo žalobce jako téhož biologického organismu – týkající se fiktivní totožnosti osoby, navíc údajně z jiné země původu, neboť se jedná o zcela odlišnou skutkovou a právní situaci. Správní soudy nemohou takové rozhodnutí ohledně fiktivní osoby (tedy pravé identity stěžovatele se netýkající) podrobit soudnímu přezkumu k žalobě žalobce, který tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, neboť je zřejmé, že uvedeným rozhodnutím nemohl být na svých právech – příslušejících mu jen pod pravdivou identitou – zkrácen (srov. § 65 s. ř. s.). Proto soud v takovém případě nerozhoduje ani o případné nicotnosti správního rozhodnutí, protože rozhodnutí není podrobováno soudnímu přezkumu, ostatně žalobcem tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu není zaviněna pochybením tohoto orgánu, ale uvedením lživých údajů samotným žalobcem. Postup krajského soudu není přepjatě formalistický a v demokratické společnosti nepřípustný, jak se domnívá stěžovatel, naopak sám stěžovatel dal uváděním zcela nepravdivých údajů o své osobě (falešné jméno a příjmení, datum narození a země původu) najevo, že nedůvěřuje české demokratické společnosti, a to nejen správním orgánům, nýbrž i soudům, neboť v žalobě ze dne 28. 7. 2004, v doplnění žaloby ze dne 4. 8. 2004 a podpisu na doručence ze dne 2. 11. 2004 stále užíval jméno Ch. J. a teprve v podání ze dne 18. 3. 2005 (soudu doručeno dne 21. 3. 2005) sdělil svou pravou totožnost.

Protože na danou situaci není v s. ř. s. vhodnějšího použitelného ustanovení než § 46 odst. 1 písm. c), krajský soud správně pořadil odmítnutí žaloby pod toto ustanovení. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud se při odmítnutí žaloby nedopustil žádného pochybení, proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti

s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 8. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

